

Der arbejdes således med forskudssagen på 2 niveauer i direktoratet i 1980. Dels direktoratets 9. kontor, der var ressortkontor, og som varetog samarbejdet med Rigsrevisionen jfr. nedenfor, dels regnskabsmedarbejderne, der arbejdede mere uofficielt med alternative planer.

De to regnskabsmedarbejdere tog dels kontakt til postgirokontoret, dels benyttede de en personlig kontakt til Jyske Bank.

Der blev udarbejdet en mindre rapport vedrørende eventuel omlægning af forskudsudbetalingerne til giro eller via Jyske Bank. Denne rapport blev forelagt arbejdsdirektøren ultimo august 1980.

Det fremgår af rapporten, at en giroløsning på det foreliggende grundlag ikke kunne anbefales, idet løsningen ikke indebar incitamenter for kasserne til at begrænse forskudsansmodningerne, ligesom de tekniske muligheder, som postgirosystemet kunne tilbyde, ikke var tilfredsstillende. Således kunne der kun overføres kr. 99.900 pr. anvisning, hvilket kunne medføre, at der i adskillige tilfælde skulle udsendes flere hundrede postgiroanvisninger til samme kasse pr. uge. Endelig forudsattes der EDB-behandling af ansmodningerne i direktoratet, hvilket uundgåeligt ville kræve personaleforøgelse.

Rapporten indeholdt som nævnt også et mere gennemarbejdet forslag om at benytte Jyske Bank i forbindelse med forskudsudbetalingerne.

Bankens forslag tager udgangspunkt i at betragte forskuddene som et udlån fra arbejdsdirektoratet til den enkelte arbejdsløshedskasse. Udlånet skulle af arbejdsløhedskassen forrentes i den tid, arbejdsløhedskassen har dispositionsretten over beløbet, det ville sige indtil den endelige udbetaling til den arbejdsløse. Til gengæld herfor kunne arbejdsløhedskassen frit anbringe pengene i eget pengeinstitut og frit disponere over renteafkastet heraf.

Forslaget tog udgangspunkt i, at Jyske Bank skulle være direktoratets bank og skydes ind som et mellemed mellem arbejdsløhedskassernes pengeinstitutter og Nationalbanken.

Forslaget tog endvidere udgangspunkt i, at kassernes lånerente, der skulle betales til direktoratet, skulle være højere end markedrenten, således at kasserne herved fik et incitament dels til at begrænse forskudsansmodningerne, dels til at søge midlerne genplaceret til den højest mulige rente. Jyske Bank tilbød i denne forbindelse, at alle kasser kunne få højeste rente ved placering af forskudskontoen i Jyske Bank, såfremt kasserne ikke kunne få markedrenten i eget pengeinstitut.

Arbejdsdirektøren anmodede ressortkontoret om at vurdere forslaget. I et notat af 19. september 1980 afviser ressortkontoret Jyske Banks forslag. Kontoret fandt, at de i forslaget angivne tidsfrister for direktoratets ekspeditioner var helt urealistiske. Der var tale om, at direktoratet skulle sagsbehandle alle forskudsansmodninger i løbet af ganske få timer. Kontoret fandt endvidere, at »lånemodellen« krævede kendskab til den periode, der gik, indtil medlemmet fik udbetalt dagpengene. Denne periode havde direktoratet ikke kendskab til.

Kontoret fandt endvidere, at det næppe var politisk muligt at gennemføre en lovændring, der gør direktoratet til lånebank for arbejdsløhedskasserne i en størrelsesorden af 12 milliarder kroner årligt.

På baggrund af ressortkontorets vurdering valgte arbejdsdirektøren ikke at foretage yderligere skridt i forbindelse med Jyske Bank-løsningen og en postgiroløsning som ovenfor skitseret.

Denne beslutning skal også ses på baggrund af det samarbejde, som direktoratet – ved ressortkontoret – havde indledt med Rigsrevisionen om dels en belysning af forskudsadministrationen, dels muligheden for at etablere alternative modeller.

Dette samarbejde finder sted på baggrund af Rigsrevisionens ovennævnte skrivelse af 27. februar 1980, hvori Rigsrevisionen dels forespørger, hvorvidt arbejdsdirektoratet som aftalt ved 1976-ændringen havde forelagt arbejdsministeriet problemet med at bruge postgiroen, dels anmoder direktoratet om at sikre, at forskuddene forrentes til fordel for staten fra det øjeblik, kasserne modtager forskuddet og indtil udbetaling sker til et medlem. Rigsrevisionen anfører i øvrigt, at direktoratet i samarbejde med kasserne bør sikre de gunstigst mulige forrentningsvilkår for de forskud, der af nødvendighed må henstå på kassernes forskellige konti.